

enough. Seriously, painting great pictures is all very well, but they will not make the pot boil." [Jan van Beers at Home, in *The Idler*, Februari 1894, bl. 37.]

Ik ben er echter diep van overtuigd: had van Beers de moed gehad, nog eenige jaren meer de miskenning van hoog en laag te braveeren, dan zou hij, evengoed als schilder van nieuwe 's *Volks Dank*-tafereelen en *Karel V*-psychologieën, en fortuin en roem ingeooft hebben, en onze nasjonale school had de dunne, zeer dunne schaar van haar negentiende-eeuwsche *groot*e historie-schilders met een schitterend vertegenwoordiger vermeerderd gezien.

Nu het, eilaas! „nicht hat sollen sein," blijven wij ons niettemin verheugen, dat van Beers ons altans *die* werken bewonderen liet.

Overigens, dat er nog wel 'n andere aanleiding te vinden is tot die zwenking, zullen wij verder pogen goed te maken.

Nu moet ik herhalen, wat ik al jaren geleden voor 't allereerst heb geschreven, namelijk dat ik alles behalve dweep met de honderden vrouwen-gezichtjes, die van Beers van 1875 tot 1885 en later heeft onderteekend. Hier,

ja, was nu de virtuooos aan 't woord; hier zeer bepaald. Virtuoziteit en nóg eens virtuoziteit, dat zijn al of bijna al deze dingetjes. Uiterst netjes, keurig, fijn en aardig gedaan, voorzeker! In hun... maar al te goed bekende, steeds of bijna steeds juist dezelfde, uit roze en wit saamgesmolten gamme, zagen al die snoetjes en bekjes, al die smoeltjes en bakkesjes, met of zonder schoonheidvlekjes, met of zonder moesjes op de lip bij deze, onder 't oog bij die, op de kin bij gene, er heel bekoorlik, appetijtklik, *folichon* uit;



's Winters, naar een schilderij in olieverf.